

STAROSTA INFORMUJE

(Pokračovanie z 2. strany)

- Chceme sa poďakovať za úspešnú reprezentáciu obce detskej folklórnej skupine Jadlovček, a teda aj Súkromnej základnej umeleckej škole v Margecanoch za ich bravúrne vystúpenie v celoslovenskej súťaži „Zem spieva“. Pre mňa ste boli suverénne najlepší.

- Dovoľte mi poďakovať sa pánovi Zdeňkovi Mastilákovi za jeho celoživotnú aktívnu prácu pre rozvoj streleckého športu v obci Margecany. Pri príležitosti výročia jeho životného jubilea mu bola v rámci 45. ročníka vyhlásenia najúspešnejších športovcov regiónu Spiš za rok 2017 udelená pamättná plaketa.

Jarné upratovanie

Našu tradičnú jarnú úpravu verejných priestranstiev sme vzhľadom na nepriaznivé počasie presunuli až na prvý víkend po Veľkej noci. V prvý povetkonočný piatok a sobotu bude náš technický úsek zabezpečovať zvoz pozbieraného biologického

odpadu. Poteší ma účasť každej našej organizácie, a teda aj každého občana obce na tejto spoločnej akcii za čisté Margecany. Už dopredu vám pekne ďakujem.

Pripravované podujatia

7.5.2018

73. výročie ukončenia II. svetovej vojny v Európe - pietna spomienka pri pamätníku

máj 2018

Seniorský zelený deň

13. máj 2018 - Deň rodiny

1.6.2018 - Hasičský deň detí

19. 6. 2018 - Rusadle

7.7.2018 - Batôžkový bál

7.-15. 7. 2018

Dni obce Margecany

26.8.2018 - Beh Margecian

Milí spoluobčania.

Máme pred sebou Veľkú noc a ja vám želám, nech je pre vás slávenie týchto radostných sviatkov prameňom lásky a pokoja.

Ing. Igor Petrik
starosta obce Margecany

Taxikár a starenka

Tento príbeh ukazuje, čo chýba dnešnej spoločnosti. Úcta k blížnemu, láska k človeku, sebaobetovanie, vzájomná sebaúcta a mnoho ďalších vlastností pre vzájomné spolužitie... ...zamyslime sa nad ním.

Prišiel som na určenú adresu a zatrúbil. Po niekoľkých minútach čakania som zatrúbil znovu. Mala to byť moja posledná jazda toho dňa, a tak som si hovoril, že by som mohol odísť, ale namiesto toho som auto zaparkoval, šiel k dverám a zaklopal. "Chvíľočku", ozval sa za dverami slabý hlas staršej ženy. Počul som, ako tam niečo ťahá po zemi. Po dlhom čakaní sa dvere otvorili. Stála predou mnou malá, približne deväťdesiatročná žena. Bola oblečená v hodvábných šatách s klobúčikom so sieťou, ako v nejakom filme zo štyridsiatych rokov. Vedľa nej stál na zemi malý kufík. Byť vyzeral, akoby v ňom nikto už roky nebýval. Všetok nábytok bol zakrytý prestieradlami. Na stenách neboli hodiny, na policičkách neboli ani hrnčeky ani nijaké ozdoby. V rohu stála kartónová krabica plná fotografií a skleneného riadu.

"Pomohol by si mi odniesť túto tašku do auta?", požiadala ma. Odniesol som batožinu do auta a vrátil som sa, aby som tej žene pomohol. Chytila sa ma za ruku a pomaly sme išli k autu. Neustále mi ďakovala za láskavosť. "To predsa nič nie je", povedal som jej, "snažím sa iba chovať k svojim pasažierom tak, ako by som chcel, aby sa ľudia chovali k mojej matke". "To si skutočne veľmi dobrý chlapec", povedala mi. Keď sme sa usadili do auta, nadiktovala mi adresu a spýtala sa, či by sme mohli ísť cez centrum mesta. "To ale nie je najkratšia cesta", upozornil som ju. "Ach áno, ja viem", povedala. "Ja nemám naponáhlo. Som na ceste do hospicu". Pozrel som sa do spätného zrkadla. Jej oči sa leskli slzami. "Už nemám žiadnu rodinu", pokračovala tichým hlasom. "Lekár hovorí, že mi nezostáva veľa času". Pomaly som natiahol ruku a vypol taxameter. "Ktorou cestou by ste chceli ísť?", spýtal som sa.

Nasledujúce dve hodiny sme jazdili po meste. Ukázala mi budovu, kde kedysi dávno pracovala ako obsluha výťahu.

Potom sme išli do štvrte, kde s mužom žili ako novomanželia. Priviedla ma ku skladu nábytku, v ktorom bola kedysi tanečná sála, kam chodila ešte ako mladé dievča. Občas ma požiadala, aby som pribrzdil pred konkrétnou budovou alebo uličkou. Sedela schúlená v kútiku, bez slova, pozerala a v duchu spomínala. Potom povedala: "Som už unavená, asi pôjdeme". Šli sme mlčky na adresu, ktorú mi dala. Bola to nízka budova, niečo ako maličké sanatórium s príjazdovou cestou pozdĺž priečelia.

Akonáhle som zastavil, prišli k autu dvaja ošetrovatelia. Opatrne jej pomohli vystúpiť. Museli ju už čakať. Otvoril som kufr a zanesol jej malú batožinu do dverí. Žena už sedela na vozíku. "Koľko som vám dlžná?", spýtala sa a vytiahla kabelku. "Nič", odpovedal som. "Veď si musíš zarabať na živobytie", namietla. "Mám aj iných pasažierov", odpovedal som. Takmer bez premýšľania som sa k nej sklonil a objal ju. Ona ma takisto pevne objala. "Daroval si starej žene trochu šťastia", povedala. "Ďakujem ti". Ešte raz som jej stisol ruku a odišiel.

Dvere sa za mojím chrbtom zavreli a bol to zvuk uzatvárajúci ďalšiu knihu života. Na spätočnej ceste som nebral žiadnych pasažierov. Šiel som, kam ma oči viedli, ponorený do myšlienok. Nemohol som už v ten deň s nikým hovoriť.

Čo keby tá pani natrafila na nejakého nahnevaného vodiča, alebo na niekoho, kto by nebol ochotný tak dlho čakať?

Čo keby som jej odmietol splniť jej prosbu, alebo čo keby som bol len párkrát zatrúbil a jednoducho odišiel?

Nakoniec by som chcel povedať, že nič dôležitejšie som v živote ešte nevykonával.

Sme zvyknutí myslieť si, že náš život sa otáča v kruhoch okolo veľkých okamžikov, ale tie veľké okamžiky nás často zastihnú nepripravených, pretože sú krásne zahalené tým, čo niektorí môžu považovať za maličkosť.

Vám všetkým čitateľom a aj Vaším drahým prajem radostnú Veľkú noc a všetko požehnanie nášho vzkrieseného Pána.

ThLic. Stanislav Cifra
správca farnosti